

Ruža

Kráčam prázdny svetom. Žiaden vietor mi nehladá tvár, žiadna hmla nehatí moju cestu. Žiar slnka neodráža vlastný tieň pri prechode dlhou alejou bez stromov. Nepoznám to tu, nespoznávam, a keby aj áno dávno toto miesto stratilo svoj bývalý obraz v mojich myšlienkach. Teraz je tu len prázdny svet. Navôkol, v mojom vnútri, všade. Viem, kam idem, a predsa sa strácam. Moje kroky ma nedržia a biele šaty po kolená, ktoré mám oblečené, nechrania telo pred zimou. Napriek tomu, že je leto, moja duša žije december. Moja myseľ cíti prvé januárové mrazy. A moje srdce sa brodí februárovým závejom. Tam totiž teraz som, nič iné poznať nechcem. Aj keď v zime nerastú ruže. Nikdy nerástli, aj keby som veľmi chcela. A ja ruže potrebujem. Nedokážem bez nich žiť, sú moje najobľúbenejšie. Preto je to jediné, čo ma teraz drží v prítomnosti, vädnúca ruža, ktorú ľahko zvieram medzi ukazovák a prostredníkom. Pomaly umiera, no jej vôňa so mnou zostáva. Plynie a dáva tempo môjmu kroku. Vždy keď mi je ťažko, privoniam si k jemným lupienkom a pokračujem ďalej. Až dokým už nemôžem. Prišla som na miesto a moje nohy ma ďalej nenesú. Padám na kolená a špiním šaty od trávy pošliapanej stovkami tých, čo tu boli predo mnou.

Moja ruža je jediným kvetom v okolí. Toto miesto totiž pozná chlad aj v lete. Rozmýšľam, čo idem teraz s rastlinou robiť. Obzerám si ju a prechádzam prstami pomedzi jej lupienky. Držím ju, akoby bola tou najkrehkejšou porcelánovou bábikou na svete. Zrazu však jeden z lupeňov odtrhnem.

Lúbi ma. Zašepkám si pre seba do ticha a spomeniem si na hru z detstva. Takú, ktorú sme zvykli hrať, keď sme sami mali veľa otázok. Kvet ako nástroj a jeho poddajná krása v rukách ničiteľa, ktorý len márne hľadá odpovede. Až dokým sa neminuli lupienky a obnažená stonka bola finálnym výsledkom. Posledným výdychom rastliny.

Nelúbi ma. Pokračujem ďalej a v mojej ruke spočinie ďalšia časť ruže. Zosmutniem a uvedomím si, ako ubližujem kvetu. Isto to jej krásu bolí, to, na čo je tak hrdá, jej niekto berie preč, ničí, a ona to už nikdy nezíska späť. No ja nechcem cítiť tento smútok, pretože viem, čo nasleduje.

Lúbi ma. Usmejem sa. Privoniam k ruži a cítim jeho. Jeho vôňu, jeho kožu, jeho hnedé kučery, ktoré odhrňam z tváre. Smejúce sa pery, ktorých tvar jemne obkresľujem prstom. Sú ako lupienok ruže, ktorý práve púšťam z ruky a on pomaly klesá k zemi. Úsmev mizne z pier, tvár sa mení. Ako jeho, tak aj moja.

Nelúbi ma. Zoberiem ďalšiu časť tela kvetu a nadýchnem sa. Obzriem si ho bližšie. Hľadám čosi v myšlienkach, nechcem rozmýšľať nad bolesťou ruže. Keď však privoniam k lupeňu spočívajúcemu na mojej dlani, zistím, že nemá vôňu. Viem skadiaľ som ho odtrhla, no je akýsi iný. Nespoznávam ho. Ako tie krátke rovné vlasy a známe modré oči zahalené zvláštnymi okuliarmi. Obraz, ktorý sa zmenil vždy, keď sa dalo. Nikdy nie celkom pre mňa, vždy pre ostatných.

Lúbi ma. Rýchlo si z kvetu znovu beriem, čo nie je moje. Tentoraz lupeň pevne zovriem v dlani. Ako jeho ruka v mojej, pripomienka toho, že sme spojení. Tak ako lupene s kvetom. Avšak teraz toto spojenie ničím. Chcem ho ničieť, neviem prestať. Dokým nezostane posledný lupeň a ja nenájdem svoju dlho stratenú odpoveď.

Nelúbi ma. Opakujem to, čo predtým a zisťujem, ako mi ničenie krásy rastliny už nič nerobí. Pocítim chlad. Taký mrazivý ako jeho dlane. Akoby nepoznali teplo domova. A vždy, keď sa dotkli mojej kože, akoby zabúdali kto som. Láska, ktorá ma držala je preč a dotyky sa stávajú naučeným pohybom.

Miluje ma, miluje.. do očí sa mi hrnie drobná slza, ale napriek tomu chcem, musím cítiť radosť. Ruža stráca svoju pôvodnú krásu a s každým ďalším mojím dotykom chradne. Teraz som ale odtrhla zvädnutý lupeň. Ten určite pre ňu nebol potrebný. Ja viem, totiž viem, čo potrebuje, ruže predsa milujem. Tak, ako on miloval moje rozprávania. Každé slovo, každú myšlienku. Aj tie zvädnuté...

Nemiluje ma. Zadržovaná slza sa zošuchne po líci. Tentoraz nemusím ani potiahnuť, časť kvetu skončí v ruke. Ruža mi sama dáva svoju obeť, vie čo ju čaká a radšej sa vyhne utrpeniu, ako by mala vzdorovať. To však bolí ešte viac. Žiaden odpor, slová, ktoré by mi dávali znať, čo cíti. Nikdy mi to naozaj nepovedal. Tie dve slová vyjadrujúce najhlbšiu ľudskú emóciu. Sú však len dve, nič viac som nikdy ani nechala. Ako to, že ja som mu bola schopná venovať takých tisíce? Slzy mi na chvíľu zatienia pohľad. Načahujem sa za ďalším lupeňom, no namiesto neho ma trň pichne do prsta. Ruža mi práve venovala svoj posledný kus odporu. Posledný pokus vymaniť sa zo svojho nezvratného osudu. Zabolí ma to, takmer ju pustím na zem, avšak nakoniec si uvedomím, že som ešte zďaleka nedostala svoje odpovede. Prst mi ale krváca a kvapka krvi špiní biele šaty. Cítim sa nahnevane, pretože mi ruža ublížila. Začnem prudko trhať jej lupene. Tie padajú okolo mojich šiat a pomaly zahaľujú čerstvý fľak. Stávam sa závislou, pretože potrebujem vedieť svoje odpovede. Zastavím sa, až keď na ruži zostane pár posledných lupeňov. Teraz už vyzerá len ako svoja dávna pripomienka.

Neznáša ma, neznáša. Som stratená. Zabudla som totiž, čo nasleduje, pretože ma premohli emócie. Cez vlastný amok vidím len jeho. Blíži sa ku mne. Čoraz bližšie a bližšie. Zrazu ma pevne chytí za plecía. Začne mnou silno lomcovať a jeho dotyk ma bolí. Realita sa mi láme, pretože teraz ho dokážem cítiť. Kričí po mne a môj svet je zrazu kolotoč. Nevidím jeho modré oči za neznámymi okuliarmi, ale cítim hnev, ktorý zahaľuje všetko ostatné. „Zobuď sa, konečne sa zobuď!“ vrieska mi priamo do tváre a ja som ako zmrznutá. Ešte sa nechcem zobudiť, prosím ešte nie.

Miluje... nedokončím svoje tiché slová. Práve som totiž odtrhla predposledný lupeň. Viem, čo to znamená. Ruža sa stráca, už je iba akosi bylinou a ja si odtrhnutý lupeň naposledy pritisnem k hrudi. Držím ho pevne v naručí. On drží mňa a obaja sa snažíme zabudnúť. Ja na pochyby, on na mňa. Ja som stále tam, no keď mi venuje svoj posledný bozk, on už dávno nie. Mala som to vedieť skôr, teraz je však čas zobudiť sa.

Nikdy ma nemiloval. Odtrhnem posledný lupeň a v rukách mi zostane stonka kvetu. Nie celý kvet, už len jeho časť. To, čo bolo, je nenávratne preč a ruža už nikdy nebude taká ako predtým. Ja som ju zničila. Chcela som sa vyhnúť realite, a pritom som odpoveď vedela od začiatku. Avšak nikdy nebola tou, ktorú som hľadala. Už necítim lupene ruže, je tu len chlad. Na chvíľu zjemním zovretie stonky a opriem ruku o studený mramor, vedľa ktorého celý čas kľučím v tráve. Sklopím zrak dolu a vidím okolo seba rozhádzané biele lupene ruže, ktorú som dnes priniesla odovzdať. Nedokázala som to. V rukách totiž držím seba a ja už dávno nie som ružou. Z tej si totiž bral dokým nezmlzla. Teraz ti na hrobe spočinie len stonka. Pomyslím si a na studený mramor pomaly pustím obnaženú bylinu. Dávam ju do stredu, žiadne iné kvety tam aj tak nie sú. „Opustil si ma tak ako vždy predtým. No teraz už naozaj.“ Zašepkám do vetra, ktorý sa práve zdvihol nad hlavou a nechávam svoje slová odfúknuť rovnako ako lupienky pri mojich nohách. Pomaly sa zdvihnem nad čerstvo vykopaný hrob a pozorujem časti kvetu, ktoré sa odo mňa nenávratne vzdávajú do hmly, ktorá práve padla v okolí. Kvet je zničený a jeho pripomienky budú už navždy poletovať svetom.

Ja sa však naposledy usmejem cez slzy. Ruža bola vždy mojím najobľúbenejším kvetom.

